

שְׁלַח לַחֲמַד

פְּרִשְׁתַּת עֲבוֹדָה | תשפ"ד

בצדקה תכנון

גליון 303

סיפור לשבת

וַיִּמְרְרוּ אֶת זְמֵינָם בְּעֲבֹדַת קִשָּׁה (א, יז)

סיפור הרה"ק מטאלנא זיע"א:

דרכו של הרה"ק רבי שניאור זלמן מלאדי זיע"א בעל התניא והשו"ע (יומא דהילולא כ"ד טבת) היה לנדוד בכל הערים, כמו שהיה נהוג אז אצל כל תלמידי הבעש"ט הקדוש זיע"א, לפרסם את שם ה' בעולם, ובפרט להלהיב את האנשים הפשוטים. ובכל כפר וכפר ביקש מהגבאי רשות לדרוש ודרש שם.

פעם אחת יצא לו להיות אצל גבאי עם הארץ, שטען שאינו יודע אם הרב הזה ראוי להיות דרשן אצלו בבית המדרש. אבל אם יעמוד אצלו למבחן, ויצליח להסביר לו קושיא שהתעוררה לו זה עתה, בעת אשר מעביר הוא את הסדרה, יסכים לו לדרוש. הסכים הרבי ושמע את קושיית העם הארץ, ששאל על הפסוק "וימררו את חייהם בעבודה קשה" יש טעמים שמחים מאוד "קדמא ואזלא" "מונת רביעי". והוא אינו מבין, על פסוק כזה עצוב עבודה קשה וממררים להם את החיים יהיו טעמים שמחים.

ענה לו "בעל התניא" מיניה וביה, בני ישראל היו צריכים להיות במצרים הרבה יותר שנים לפי החשבון, אבל לבסוף יצאו ק"ץ שנים לפני הזמן, רק בגלל קושי השעבוד שהיה מספיק להם, לכן הטעמים שמחים שבגלל הקושי זכו אבותינו להשתחרר ממצרים ק"ץ שנים קודם הזמן, ולכן הטעמים הם בדווקא "קדמא ואזלא" בגימטריא ק"ץ, כמנין השנים שהרוויחו ויצאו לפני הזמן המתוכנן. כמובן לאחר דרשה נפלאה זו הסכים הגבאי ונתן לו רשות לדרוש.

{ סיפורי צדיקים }

וַתִּירֶאן הַמְּוֹלָדֹת אֶת הָאֱלֹהִים (א, יז)

בכל בוקר, כשפנה רבנו מרן פוסק הדור הגאון רבי משה פיינשטיין זכר צדיק לברכה לביתו לאחר תפילת שחרית, היה עוצר ליד פתח המספרה ומקדם פני בעליה בברכה: "שלום, מר הרברט, בוקר טוב!" "בוקר טוב לך, רבי", היה משיב הספר. זה כבר הפך לדבר שבשגרה, ועם זאת האיר את יומו.

ניכר היה שהרב הקשיש מברך מכל הלב, מאחל כל טוב. הלקוחות היהודים נרעשים כל כך כשהוא עוצר ומברך. קמים ממקומם ביראת כבוד, אינם מפסיקים להתפעל ולהדגיש בפניו לאיזה כבוד זכה כשהרב הגדול בעולם, כהגדרתם, עוצר מדי יום ביומו לומר לו שלום! כל יום, חוץ משבת קודש. בשבת עובר הרב, עטוף בטליתו, על פני המספרה הפתוחה ומתעלם כליל מבעליה, העושה שבתו חול רחמנא ליצלן.

למחרת השבת שוב עצר, וברך במאור פנים. מלווה תמה: "מדוע טורח הוא לברכו לשלום בכל יום, מה עוד שהוא מחלל שבת!" "ענהו רבנו: "הקושיא האחת מתרצת בחברתה. המחאה לא תעזור. ברכת השלום, אולי כן"... וכעבור זמן עבר רבנו בשבת על פני המספרה, והיא סגורה! שלט הודיע על סגירתה בשבתות ובהגי ישראל! למחרת השבת עצר כדרכו לברך לשלום, והספר אמר: "רבי, המספרה סגורה בשבתות!" "תבורך בני, ראיתי גם ראיתי, השבת היא מקור הברכה!" "היודע הרבי מדוע? בגלל ברכת השלום שלו! בכל השבוע ברך, ובשבת... בשבת התעלם... ואני רוצה ברכה גם בשבת..." "תבורך, בני. השבת עצמה מברכת אותך. שיהיה לך יום טוב..."

{ והאיש משה }

הפלא ופלא

אוצר בלום של פלאי פלאות מגנזי קדם אות א'

איה

בקדושת מוסף של ראש השנה ויום הכיפורים, בעת אמירת "איה מקום כבודו", יגביה מעט את רגליו, ויבקש בלבו אחד מג' דברים: א. עושר מופלג; ב. בנים צדיקים וחכמים; ג. רוח הקודש ("נגיד ומצוה" בשם האריז"ל).

לדעות אחרות, יכוין על ג' הדברים, אך יבקש במחשבתו שיתנו לו רק אחד מהם, "והקב"ה בודאי יתן לו לכל הפחות אחד מהם" ("שער הכוונות" ענין יוה"כ).

לדעות אחרות, יבקש במחשבתו את ג' הדברים גם יחד, ולא רק אחד מהם, "והקב"ה בודאי יתן לו לכל הפחות אחד מהם" ("חכמת חיים". וכן נקטו מקובלים רבים).

איובל

איובל, למרות רשעותה הנוראה, היא השתדלה לשמח חתן וכלה. בשכר זאת, הכלבים לא אכלו את כל אבריה, אלא הותירו את גולגלתה, רגליה וכפות ידיה, שבהם שמחה חתן וכלה – "עם הראש כשכשה, ועם הידיים טיפחה לפניהם, ועם הרגליים רקדה לפניהם", ולכן זכתה שנותרו לה אברים אלו. כך מובא ב"פרקי דרבי אליעזר" (פרק יז).

איזהו מקומן

ישנן משניות שנשארו בידנו בדיוק באותה הלשון כפי שהן נאמרו מפי השכינה למשה רבנו, ללא שום שינוי – "כל משנה שאין בה מחלוקת, כך היתה מסורה בלשונה וכהויותה ממש רבנו ע"ה, ומהאי טעמא אמרינן פרק 'איזהו מקומן' בכל יום, מדאין שם שום חולק, כך נמסרה לנו בלשונה ממש רבנו ע"ה מפי הגבורה". כן כתב ה"תפארת ישראל" בפירושו על מסכת מכות (ג, ג, בועז ג) מסיבה זו – מבאר ה"תפארת ישראל" – נקטה המשנה באיזהו מקומן לשון "קלעים", למרות שבמקדש לא היו קלעים, "משום דבימי משה רבנו היו רק קלעים".

ר"ת	יציאה	כניסה	יחידות
18:06	17:29	16:14	ירושלים
18:03	17:30	16:29	תל אביב
18:03	17:28	16:20	חיפה
18:07	17:31	16:32	באר שבע

בן איש חי

ספר פסקי בן איש חי | הלכות שבת

סימן שט"ז

חובל ונטילת נשמה

הכינה אינה מתהוית מן העפר אלא מן הזיעה, לכן מותר להרגה בשבת. במה דברים אמורים, במוצא כינה על בשרו או שמצא על בגדיו דרך מקרה, אבל המפלה את בגדיו מכנים אסור להרגן אלא מוללן בידיו וזורקן. והטעם, הגורו שמא ימצא גם פרעוש ויבא להרגו, כיון דשכיחי פרעושין בבגדים. לפיכך, המפלה ראשו, מותר להרוג הכנים שימצא שם, משום דאין פרעושין מצוים בראש. ואם בלילה עקצו בבשרו ואינו יודע אם הוא כינה או פרעוש, היה זה יורקנו דשמא פרעוש הוא.

שאלה. נתאכסן תלמיד חכם אחד בעירונו, והנה הוא מקפיד שלא להרוג את הפרעושים אפילו בחול, באמרו כי מרן האר"י ז"ל הזהיר בזה. ומצאנו דבר זה חידוש, כי אנחנו מנהגינו להרוג הפרעושים ולרדוף אחריהם. על כן יורנו אם נמצא כן בדברי מרן האר"י זיע"א כאשר אמר החכם. גם אם יש לחלק בין כינה לפרעוש בדבר זה הואיל והכינה נעשית מזיעת האדם. גם אם יש לדבר זה איזה שורש בתלמוד. ואיך נעשה. **תשובה.** דבר זה מפורש בכתבי רבינו האר"י ז"ל הנמצאים אתנו ומה שהאמר החכם לכן. ומה שחשבתם לחלק בין כינה לפרעוש, הנה מפורש להדיא על הפרעושים וכנים, ואדרבא הוסיף לומר אזהרה יותר על הכנים שהם נבראים מן הזיעה שאין ראוי להרגם ולא לקוץ בהם כלל

וכו'. ועל כן טוב לעשות כרובא [שהיה משליכן לספל של מים] דקיימא לן כוותיה וכסברת רבינו האר"י זצ"ל.

מחט שלימה שקורין בערבי איבר"י שמלאכתה לאיסור לתפור בה, מותר לטלטלה בשבת כדי לחצוץ בה שני, או ליטול בה הקוץ. כדן כלי שמלאכתו לאיסור דמותר לטלטלו לצורך גופו. ובלבד שיהיה שיטול הקוץ בנחת להוציא הקוץ בלתי הוצאת דם, אסור אף על פי שאינו מתכוין, משום פסיק רישיה ולא ימות.

טוב לזהר מלחצוץ שיניו במחט, דיש חשש שיוציא דם. וכן אם מחכך בשרו בשבת, יזהר לחכך בנחת ולא בחזוק, דלפעמים נסרך העור ויוציא דם ואינו מרגיש.

נחש ועקרב במקום שאין ממימים, אם רצין אחריו מותר להרגן, ואם לאו אסור, אלא דורסו כדרכו כאלו אינו מכוין להרגו, כדי שיהיה קצת שינוי.

לא ידרוס במקום שיש רמשים הרבה כמו נמלים וכיוצא, אף על פי דאינו מתכוין להרגם הוי ליה פסיק רישיה ולא ימות, שבודאי יהרגם בדריסה. ובימי הקיץ מצוי בעירנו נמלים הרבה, ונכנסים תוך כלי של מים שקורין אברי"ק המונח תמיד בבית הכסא בשביל קנות, והאדם כששופך מים מזה הכלי על ידו כדי לרחוץ יורדים נמלים הרבה עם המים, ונמצא הוא ממת אותם בידיים בעת שרוחץ שימתעכו בקינוח ושפשוף. ולכן ישימו לב על זאת לראות המים תחלה קודם שירחץ ויקנח בהם, דאם יש

בהם נמלים לא ירחץ בהם. וכן צריכים להזהר פה עירונו יע"א שיש בכל חצר באר מים חיים אך הם מלוחים, ולוקחים מים מהם בשביל רחיצת ידיים או כלים, ובאלו המים מצוי תולעים שקורין בערבי על"ק והם נהוגים ברחיצת ידיים ושפשוף, וכן בכלים. ועוד יש בכלים חששה גם בימי החול שנדבקים בהם תולעים אלו, ואחר כך יתעברו עם המאכל שמניחים בהם, ולכן יזהרו לסנן תמיד את המים תחילה.

הוצרך לרוק בקרקע בית הכנסת, יזהר לשפשפו ברגליו. ובשבת דאסור לשפשוף, ידרסנו במנעלו עד שיתמעך.

סימן שי"ז

דין קשירה ועניבה בשבת [ומכה בפטיש]

מכלל המלאכות הרגילות אצל האדם שבנקל אפשר שיכשל בהם וצריכין השגחה ביותר, הוא מלאכת הקושר והמתיר, שהאדם רגיל בזה בימי החול הרבה והידיים עסקניות הם בדבר זה תמיד.

הנה מן הדין אסור לקשור קשר של קיימא. וכל קשר שאינו עשוי להתייר בו ביום, חשיב של קיימא ואסור מדרבנן אף על פי שהוא קשר הדיוט ואינו קשר אומן. על כן כל קשר שאינו עשוי להתייר בו ביום, יעשנו עניבה אחת ולא קשר גמור.

כל קשר שעשוי להתייר בו ביום מותר לקשור בשבת. במה דברים אמורים, קשר הדיוט, אבל קשר אומן אסור. כל שעושה שני קשרים זה על זה, חשיב כקשר אומן ואסור, אף על פי שעשוי להתייר בו ביום. ועל כן צריך להזהר בלתי יקשור המכנסיים או החגורה אשר במכנסיים שני קשרים זה על זה, אף על פי שהם עשויים להתייר בו ביום, אלא יעשה קשר אחד ועניבה אחת על גביו.

ישמחו במלכותך

פרק א' | שמחת השבת

סוד ברה"ק הגדול של השמחה בשבת המלכה

השמחה היא מהותו הפנימית של יום השבת

ובגארו הפוסקים, וכן כתב השפת אמת (סוכות תרס"ו) שאף על פי שאין בשבת חיוב מדאורייתא לשמח כמו שיש בכל שלשת הרגלים, אבל עצם מהותו של היום הנו שמחה וחדוה, וכמו שאנו אומרים בתפלות השבת: "ישמחו במלכותך שומרי שבת וקוראי ענג" פי השבת היא שמחתך של ישראל, וזאת מפני שמלכותו של הקב"ה נשלמת ביום הזה, וביום זה הוא שלמות שמחת המלך העליון ששמח עם המטרונגיתא, שהיא השכינה הקדושה, ובו המלכות עולה בתקלית השלמות, כמו שיהיה לעתיד לבוא. והנה השכינה היא פליליות נשמות ישראל אשר פלולות בה, ובשבת הקב"ה שמח בשלמות עם כל אחד ואחד מעם ישראל, ולכן עליו לשמח גם כן עם הקב"ה ולא יהיה בעצבות ח"ו ביום שמחתו עם עמו ישראל. וכן כתב הזוהר הקדוש (ח"ב רנה) על הפסוק "ושבתתי אני את השמחה" (קהלת ח טו) שזו שמחת המלך הקדוש בזמן שהוא שולט בשבתות וימים טובים.

וכן כתבו חז"ל במדרש "בראשית ופתי" על הפסוק "ויברך אלקים את יום השביעי": למה דומה שבת? למי שפנה בית והשלימו ועשה יום חג. ושמחה גדולה זו אשר היתה בראשית הבריאה מתעוררת בכל שבת מתחדש, ולכן יום השבת הוא יום שמחה גדולה בפרום.

ובאר על כך הרמ"ק בספרו "אור התפה" שפנימות החל השמחה נעלמת, אָמָנָם בשפחות וימים טובים נפתח השער ומאיר למטה, והשמח בשבת, בזה הוא נעשה כפא אל השמחה העליונה והיא שונה עליו, ואם הוא שולל שמחה זו ע"י שהוא מתעצב, אז פוגם בשמחה זו, וכל מה שפגמי אדם עצבין בשבת - פוגמין ח"ו באור זה.

ספר חסידים

סימן קס"ג

אם נצחת את חבירך אל תשמח מוטב שתהיה מנוצח משתהיה מנוצח שהמנוצח את חבירו בעולם הזה מוסרים אותו ביד מנוצח לע"ל:

סימן קס"ד

אדם שהיה הולך בספינה או במדבר שאר העם נוצלו והוא לא ניצל או שלהם ניצול ושלו נאבד הוא לוקה והם אינם לוקים ראוי לגרוע מעונותיו. ואם הצער שאדם מקבל שקול כנגד עונותיו הרי נתכפרו עונותיו והזכיות במקומם עומדות ואין מחלפין עון בזכות שאין עביה מכה מצוה. ובלבד שהצער שקיבל לא יהיה לדבר עביה כגון שרואה אשה ומצטער עליה שאינה שלו ועניו גרמו לו. ועוד בושת יש לו לתבעה אולי לא תחפוץ היא או ירא שמת תודיע בושת לבני אדם וכן צער של גניבה שיבוש מבני אדם וצער בשביל עבירות שנמנע בשביל בושת בני אדם ואינו יכול לעשות מה שלבו חפץ כי אז עונשו גדול ביותר אבל אם קבל עליו צערו בשביל הקב"ה כגון שמונע משעשוע בניו ובנותיו שישמע שבוכין ואשתו מגדלתן והוא מצטער שבוכין ואינו עומד בשביל שעוסק בתורה ואינו הולך לטייל עם בניו וילדיו על זה יקבל שכר על זה הצער וצער של גיהנם ממעטים לו וכן צער אשה רעה ואינו חוטא ודקדוקי עניות ואינו עושה עולה. וצער טיורים בנופו או במיתא אזהבים או שמצטער על צער אויביו ושל צער אחרים הכל מחשבים לו כנגד צער גיהנם כנגד עונותיו שנא' (ישעיהו מ ב) כי נרצה עוונה וכתוב (ישעיהו מ ב) כי מלאה צבאה ויש עבירות שאעפ"י שלוקה בעולם הזה ילקה בגיהנם כגון ירבעם שהחטיא. וכל שהחטיא את הרבים אין לו חלק לעוה"ב וכגון אותם שמונעים אחרים מלזכות. אלו בני עלי בעולם הזה. ואם תאמר מאחר שכתוב (שמות כ ה) פוקד עון אבות על בנים ועל בני בנים על שלשים ועל רבעים והלא לבני עלי כמה דורות. דהא רבה ואביו היו אחר כמה דורות. ועוד לא אחזו מעשה אבותיהם בידיהם אלא אם אדם חוטא פעם אחת נפרעים ממנו ארבע דורות ואם שונה בו או עושה חטא אחר נפרעים ממנו ח' דורות ואם שילש בו או עשה שלש עונות הרי נפרעים ממנו שנים עשר דורות בני עלי שלש רבעו וחמשו וחטאו הרבה פעמים ועדיין העון על הדורות ואם תאמר למה העון על הצדיקים שאין אחוזים מעשה אבותיהם בידיהם עוד גדולה מזו הרי אמרו נולד בשבת ימות בשבת ומה חטא הילד שחללו עליו את השבת הרי אמרו על כרחך אתה נולד אלא אמרו ע"ז מכה לפני ולחריה כמו שדרשו מוירדוף עד דן. וכ"ז מזה טובה שעושה לפני ולחריה אילו זכה הילד אח"כ. למה לא עמד לו זכותו מקודם שלא יולד בשבת וגם לזרע עלי הצדיקים שלא קפץ זכותם אחרונת שלא יגזור גזירה רעה מתחלה עליהם וכן לכל בני אדם הראשון ועוד מאחר שלא תפשו מעשה אבותיהם בידיהם למה יהיו נפרעים מהם מפני שאמרו צדיק ורע לו צדיק בן רשע והלא אין אחוז במעשיו. אלא אם יש צדיק שנהנה מאביו או מחפה עליו הרי זה גוזל בשביל בניו הרי יתכן שבניו ישאו בעונו אבל אם עביה אחרת עשה האב להנאת גופו שאין לומר בשביל הבן עושה הרי למה הכנים מקבלים עונש.

[המשך בשבוע הבא...]

ההבדל בין האבות לשאר היהודים בקבלת המצוות

ובאופן אחר יבואר הפסוק, ויאמר אהיה אשר אהיה כו' אהיה שלחני אליכם כו' ויאמר עוד כו' ה' אלהי אבותיכם. כי הנה השם הוי"ה ברוך הוא מורה על דבר שהוא עתה ושם אהיה על העתיד להיות. ועיין בפרשת ואתחנן במדרש וכי לאכול מפריה היה צריך, אלא שהיה כוונתו לקיים המצוות הנוהגים בארץ. והנה ישראל עם קדוש במצרים לא היה להם זכות רק על דבר העתיד להיות. וזה בהוציאך את העם ממצרים כו', שהזכות הוא שעתיד להיות. והנה הקדוש ברוך הוא רצה להביא את ישראל לארץ הקדושה והעיקר כדי לקיים המצוות הנוהגים בארץ וישראל במצרים היו בקטנות השכל ולכן בתחלה אמר להם שיביאם לארץ ישראל שהוא ארץ טובה וכשיבואו לארץ ישראל שם יהיו בשכל גדול ושם יהיה העיקר בכדי לקיים מצוות הבורא ברוך הוא. וזהו ה' אלהי אבותיכם, כי האבות הם היו במדרגות גדולות ולכן אצל האבות כתיב הוי"ה שהוא מורה על מה שהוא עתה.

מדוע נצרך קידוש בכורות

ובזה מבואר דקדוש מה שאמר משה לישראל וזכור את היום הזה כו' (שמות יג, יג) כי בגמרא (ראש השנה יא.) אמרינן חד אמר בניסן עתידין לגאול וחד אמר בתשרי עתידין לגאול. ופירושו המפורשים דלא פליגי, דאם יהיו כולם זכאים יגאלו בתשרי ואף על פי שבתשרי שורה מדת הדין כיון שהם ראויים לגאולה אבל כשיהיו כולם חייבים חס ושלום אז בודאי יגאלו בניסן שהוא עת רחמים. ונמצא כשאמר הקדוש ברוך הוא למשה קדש לי, שיקדישו לה' מפני שמצד הדין מחוייבים להקדיש כל בכור שהרג כל בכור מצרים ובכור ישראל גאל ומשה היה ירא שיאמרו לו ישראל שהם ראויים לגאול ולזה הקדים להם משה הקדמה זאת זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים כו', שהשם יתברך הוציא אתכם בחודש ניסן, ועוד כי בחזקת יד הוציא ה' כו', דהיינו שהיה צריך להתחזק על מדותיו כג"ל ונמצא מזה הוכחה שלא היו ראויים לגאול. והקדוש ברוך הוא עשה להם נס והרג בכורי מצרים וגאל בכורי ישראל ושוב לא היה להם פתחון פה להשיב על המצוה הזאת להקדיש כל בכור כיון שלא היו ראויים לגאולה והקדוש ברוך הוא עשה להם נס והרג כל בכורי מצרים וגאל בכורי ישראל הדין נתן להקדיש כל בכור לה'.

משה רבינו לא הכיר יצר הרע של ישראל

ובזה יבואר הפסוק הנ"ל למה הרעותה לעם הזה ולמה זה שלחתי, כי הכלל כי משה רבינו עליו השלום היה תמיד דבוק בה' וראה תמיד גדולת הבורא יתברך בחוש השכל איך שכל העולמות עושים באימה וביראה רצון בוראם ומאמינים תמיד לדברי הבורא ברוך הוא, ועיין בפרשת יתרו על פסוק (שמות יט, י) ויאמר ה' אל משה לך כו'. ונמצא היה משה רבינו עליו השלום תמה תמיה גדולה על ישראל איך הם אינם מאמינים בדברי הבורא ברוך הוא מה שאמר ה' אלהי אבותיכם כו', ושהוא רוצה לגאול אותם מעבדות מצרים. וישראל במצרים שהיו מקטני אמנה ולא האמינו כל כך לדברי משה רבינו מפי ה' ואמרו לו ישפוט ה' כו', והיה זה לזר בעיני משה רבינו עליו השלום איך יהיה אדם בעולם שלא יאמין בדברי הבורא יתברך. וזה שאמר משה אל ה' למה הרעותה לעם הזה, למה נתת להם יצר הרע גדול כל כך כדאמרינן (ברכות לב:.) אלמלא ד' דברים נתמוטטו וכו', ואחד מהן היצר הרע. ואמר למה הרעותה לעם הזה, למה נתת להם יצר הרע גדול שלא יאמינו לדבריך. ועוד הקשה לו למה זה שלחתי, למה שלחת אותי שאני איני יכול לסבול זה ואצלי הוא זר שיהיה אדם בעולם שלא יאמין באמונה שלימה לדבריך.

{ 'קדושת לוי' | רבי לוי יצחק מברדישטוב זיע"א }

נצור לשונך

הלכות וביטול ציור י

ולפנינו יצר (טו) שמתר לגלות, כיון שהיא יודע שהם שדכת יש לה מתלה פנימית, אשר אינה גלויה לכל, והתקן אינו יודע מה. אף צריך לזהר, שישלמו בזה הפרטים הנל בקלל ט' סעיף ב'. ואם לא ידע את הדבר מעצמו, רק שמע מאחרים, אין לו לגלות, כי אם באופן שהוא משער, שהתקן לא יעשה דין מעצמו לבטל את השדוף, רק שישלש ויחקר אחר זה היטב, וגם בזה צריך הפרטים הנל בקלל ט' סעיף ב'.

(טו) שמתר לגלות. ואפילו אם אינו רק יחיד בדבר, ג"כ אפשר דמותר לגלות, דהא דמצריכינן בכלל ט' ס"ה דוקא שנים (היכא דהוא מכיר את טבע האיש שהוא מספר לו שיעשה מעשה מעצמו עפ"י דיבורו) היינו משום דאינו רשאי לסבב עי דיבורו דבר שעל פי בית דין לא היה רשאי לעשות כן ע"י דיבורו עיי"ש בסעיף הנ"ל, אבל כאן אפילו אם העיד עד אחד בבית דין שיש למשדכת חולי פנימי ג"כ אפשר דאין איסור לחתן לבטל השידוך בשביל זה ואין צריך לשלם לצד השני עבור הברוש שמביישם בזה, ועיין באהע"ז בסימן נא באחרונים לענין אם טוענת מאיס עלי מחמת קול שיצא עלי, ו"א אפילו אם יתבטל השידוך על פי דיבורו ג"כ כדון הוא, ומפני שזה הדבר ספק בידי, על כן לא כתבתי בפנים דמותר לגלות אפילו היכי דהוא יודע שבדאי החתן יבטל השידוך ע"י בלי שום טענה ומענה, רק בסתמא.

הצטרפו אלינו ותמכו בהגדלת הצדקה והחסד למשפחות עמותת "בצדקה תכוננו" שמה לה למטרה לספק ולדאוג לצרכיהם של משפחות מעוטי יכולת כלכלית ע"י מתן סיוע כלכלי רחב היקף העמותה פועלת ללא מטרות רווח כלל!

חלוקת סלי מזון שבועיים
מתן ומענה לחוסרים ביתיים בסיסיים
חלוקת סלי לידה ליולדת ולתינוק
ועוד פעילויות תמיכה בחגים ומועדים

גם אתם יכולים לתמוך בעלון העמותה ולזכות בהקדשה!

- הקדשה למשך חודש
- הקדשה לשנה שלמה בעלון
- הקדשה חד פעמית בעלון
- זכות ביזכי הרבים

דרכי התקשרות לקבלת והפצת העלון:
alon@gamah.org - מייל לכל מטרה
אתר הגמ"ח WWW.GAMAH.ORG
054-4785404 | 054-6091685

לתרומות
בנק לאומי (10) | סניף 858 | מספר חשבון 06555085 | מס' עמותה 580643104
קוד מוסד להרשאה בחשבון הבנק 21965
ניתן לתרום גם דרך "נדרים פלוס" וזריים ובאשראי בטלפון ובאתר bit

לתרומה סרוק את הברקוד

בצדקה תכוננו
נדרים סלי מזון וסיוע לזקוקים

לתאוה יבקש נפרד

את העוגה לא יישאר לי כלום, לתאוה יבקש נפרד, כתב רבינו זה מה שמצינו בחכמים זכרונם לברכה שמשא רבינו יונה בשערי תשובה כי מי שהולך אחר תאוותו נפרד, מצד הטבע עליו השלום היה נותן כתפיו ומסייע לכל אחד ואחד של הנפשות הרי הם אחד ואדרבה ענין הפירוד שאנחנו רואים בעבודתו היינו כמו שהנושא משאו כאשר יכבד לו על זה דבר פלא איך זה אפשר להפריד לגזור את האחד, מגלה לנו כתפו האחד נוטל את המשא ומשים על כתפו השנייה הפסוק סוד גדול, תאוה ורצון זאת המכונה הגזרות המתכתת כן הוא ממש הדבר הזה שהיה אצלו איחוד הנפשות וכוונת נפשות, אתם רואים יש אחים לדגומא אחים בנפש כל ממש עד שנעשה כתף אחת, עד כדי להחליף המשא על הזמן אתה רואה אותם באחדות, הגיעה הירושה טראחחת כתף השנית, ומבהיל הדבר עד כמה מגיע סוד איחוד כורתת אותם לחתיכות, מה קרה? זה מתאוה לירושה וזה הנפשות ז"א משה רבינו היה הכתף השנית של כל אחד מתאוה, זה רוצה וזה רוצה זה המכונה שכורתת הכי הרבה. מבני ישראל ולפי זה מבואר מאמרו של הסבא זכרוננו וכמו שמצינו בגשמייות דברים שיש בהם סגולה לחתך כמו לחיים. חיי העולם הבא שהיה אומר שסיפורים אלו ה"דיאמונט", יהלום, היהלום חותך זכוכית כמו כן דבר החותך ומפריד את האחדות את איחוד הנפשות זה תאוה ורצון, וזה מההקדמה והביגורפיה של משה רבינו שבוה היה סודו הסוד שלתאוה יבקש נפרד, זהו מה שקראה התורה ליצר הרע שהוא היה מנהיג נושא את הכלל ישראל כאשר יישא מפריד אלופ שזה כל מציאותו להפריד ולעשות פירוד בין האומן את היונק שהיה מאוחד בנפשיותו של כלל הדבקים, נמצא שכל עסק האדם זה איחוד ופירוד לברוח מן ישראל, יוצא לנו מזה יסוד חדש וענין אהבת הבריות הפרוד ולהדבק באיחוד, כנישתא חדא, לא פרוד, אחדות, מה ושנאת הבריות, שאדם עוסק במושכלות, בדברי תורה, מקשר רוחניות, זה המקשר זה המחבר כמו טיפה בים, אבל כל בחכמה, במחשבה, הוא עוסק בסוד אהבת הבריות כי בעל תאוה כל בעל רצון הוא כבר מפריד את עצמו אני רוצה, על ידי זה מתאוה אצלו אחדות ונכנס בסוד איחוד אני רוצה פשוט לא אכפת לי מאחרים, אני רוצה, אני רוצה זה הנפשות וכשנעשה אחד כבר יש אהבה גמורה בתכלית נפרד כבר, אדם שלא מתבטל אצל אחרים, אדם שלא ממליך את ולהיפך כשאדם עוסק בתאוות ורצונות הרי הוא עוסק חברו עליו הוא נפרד הוא כורת את עצמו מהאחרים, וזה מצינו בשנאת הבריות למה? לבקש... לתאוה יבקש נפרד והוא נבחר עמו בבבא בתרא ט"ז בענין שלוש רעי איוב אמר רב יהודה אמר רב מלמד שכולם נכנסו בשער אחד ותנא בין אחד לאחד עוסק בשנאת הבריות הוא לא יכול להתחבר איתם, כי שלוש מאות פרסה, אלף מאתים קילומטר היה מרחק בין שלוש רעיו של איוב, מרחק בניהם, וכולם נכנסו לבוא לבקר אותו בחוליו וממה ששמעו שעבר עליו כולם נכנסו בשער אחד ועוסק בתאוה ורצון הרי הוא מפריד את עצמו מכל סוד בבת אחת, מנה אבא ידעי מאיפה ידעו? איך ידעו להגיע בדיוק האחדות, מה אתה רוצה ממנו מה אתה שונא את בזמן? אין טלפון אין אס אס אס אין שום דבר איך הם הגיעו? הבריות, כן הוא יושב לבד הוא דואג רק לעצמו הוא לא "איכה דא אמרה כי לי הווא אלנא...." יש אומרים שהיה להם לשבת בן אדם בבית בניו ברק והוא אוהב את כל העולם היה אילן אם היו העלים שלו כומשים או הם היו יודעים כולו כגון החזו"א יושב ועוסק במושכלות זה המחבר שמישהו מהחברים יש לו בעיה וכו' וכו' אמר רבא היינו דאמרי אינשה או חברא כחברא דאיוב או מיתותא, או חברותא או מקבל חשק לחבר עור לה' יתברך ועוד ועוד ועוד מיתותא, מה זה חברותא אם יש לך חברים כמו החברים שהיו לאיוב או מוות, זה נפרד, לפי המובן לכאורה שרק איזה סגולה משתתף בצערם, פועל למענם וכו' וכו' זה לא לתאוה הייתה להם אז איך לומדים מזה או חברותא או מיתותא אלא יבקש נפרד, אם לתאוה, מה לי ולהם מה אכפת לי מהם לפי דברנו מבואר היטב מתוך האיחוד והדיוק של זה בזה הם היו בסוד איחוד הנפשות, נפשיותם מאוחדות ממש על כן אף ביי מה זה מעניין אותי, זה לתאוה יבקש נפרד אבל אחד שהיה בין איש לרעהו מרחק שלוש מאות פרסה לא היה זה שום שדואג לכלל זה מראה שלא לתאוה יבקש נפרד אלא ממש בלי שום הבדל, כי זה הסוד של איחוד הנפשות להרגיש יותר ויותר אל האחרים, ולמה האחרים לא תמיד ממש זה את זה בלי שום חוצץ, כמו שאמא לפעמים מרגישה, מתחברים למי שרוצה לחבר אותם? בגלל שהם בעלי איפה הבן שלי, היא מרגישה משהו קרה לו, ואח"כ מתברר תאוה ורצון.

שבדיוק באותה שעה קרה מה שקרה וכו'. אצל משה רבינו כתוב "וירא בסבלותם" מפרש רש"י נתן עיניו וליביו להיות מצר עליהם אין הפירוש שראה איך הם סובלים אלא ראה את הסבלות שלהם ממש היינו שהרגיש את מכאובם ויסורם ובצרתם לא היה צר, שהסבל שלהם נגע לליבו ולנפשו ממש ומפני שהיה משה רבינו עליו השלום מאוחד בנפשות כלל ישראל הוא היה נשמה כללית על כן הרגיש בצרתם כמו הם ממש וזה הסוד של ראה ראיתי את עוני עמי כי ידעתי את מכאוב לא בגדר השתתפות בצער אלא בצרתם לא צר, כביכול מרגיש בצרתם של ישראל,

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו. בענין התחברות של אנשים זה לזה רואים דבר פלא, יתכן שאחד עשה לחברו טובה גדולה מאד בנפשו, הציל אותו ממש ממוות לחיים, בכל זאת אין מתאוה מהם שום התקשרות והתדבקות ואם אפילו יקיר טובתו וירגיש את עצמו מחויב לו, אבל דבוק בו אינו נעשה. ז"א אחד הציל את חברו מטביעה הוא לא מרגיש שהוא דבוק אח"כ למציל, אחד נותח וניצל הוא לא מרגיש שהוא דבוק לרופא, אפילו שהוא מבין שהוא חייב לו את חייו כמו שאומרים והוא הציל אותו והוא מכיר את הטובה והכל לא נעשה דבוק איתו. ובענייני רוחניות אם אך יש להם איזה התקשרות בדבר מושכל בשכל או בתורה כשרק יעסקו יחד בדברים רוחניים מרגישים מיד התדבקות בניהם בנפשיותם ונעשים אוהבים גמורים זה לזה. ברוחניות זה מרבק בפרט שמדברים בדברי תורה ובדברים רוחניים והדברים מושכלים מדברים בשכל זה מחבר. עד כדי שאמרו חכמים בקידושין ל' "את והב בסופה" מתחילה אויבים בסוף נעשים אוהבים, לומדים, לפעמים מתקדשים, רבים דופקים על הסטנדרט, זה לא סברה, זה לא נכון, לא ככה לומדים, צריך ככה.. ככה.. ובסוף אהבה, בסוף אוהבים, בהתחלה רואים כאילו אויבים אח"כ אוהבים, ואת והב בסופה, רואים מזה שאם רק ההתעסקות ברוחניות סגולה הדברים שמוכרחים להתהוות אוהבים גמורים ומדובקים זה לזה בתכלית, אז איך יכולים להבין את זה, מאיפה זה נובע, למה אם בגשמייות הוא הציל אותו בגשמייות ועשה לו טובה ואפילו הציל את חייו לא מדובק אליו לא מחויב בכלל ואילו ברוחניות אפילו לא מכירים זה את זה רק דיברו בדברי תורה כבר נהיה קישור וחיבור ואחד זוכר את השני וכן.. וכן.. ומה.. איך זה? סוד הקשר הוא שברוחניות אין במציאות נפרדים כלל, אלא אחדות גמורה בנפש אין ענין של פירוד לגמרי משום שענין הנפשות הוא אחדות, מציאות של אחדות, צריך לציייר זאת באותו אופן שמציירים אנו את סוד האחדות של הבורא וזה הסוד של איחוד הנפשות שהמה מאוחדים בתכלית, סוד אחדות הבורא אתה רואה הרבה פרטים בכריאה והכל זה אחדותו יתברך אפילו שאתה רואה שיש עולמות ויש כוכבים ויש גלקסיות ויש ברואים ויש זה.. הכול זה אחד, הכול זה אחדותו יתברך, הכול זה באיחוד גמור, ככה אתה רואה הרבה נפשות, הרבה אנשים, הרבה זה, צריך לדעת שהכל זה מאוחד, החלק הרוחני מאוחד, וזה מה שאנחנו אומרים אתה אחד ושמן אחד ומי כעמן ישראל גוי אחד בארץ, גוי אחד, הכל אחד, אתה אחד, שמך אחד, ועמ"י אחד גוי אחד, ועל כן כשנוגעים רק נגיעה קלה ברוחניות, בחכמה, בשכל, שזה ענין נפשי מתחברים תיכף למוקדם האחדות ומתאחדים בו וזה כמו טיפת מים שהיא נפרדת ונופלת לים מיד מתאחדת אתו, אתה לא תרגיש ולא תבדיל בכלל איפה הטיפה הכל נהיה מאוחד, אותו דבר בדיוק, ככה כל דבר שהוא חכמה, שכל, מחשבה, שזה נפשיות מתחבר ומתדבק ונעשה אחד וכשנעשה אחד מרגיש, וכשנעשה אחד מרגיש, אחד את חברו ואוהבים זה לזה בנפשם, שבאותו סוד של איחוד הנפשות הרי הוא אחד ממש, והנה כמו שרוחניות זה, כל משהו ומשהו ברוחניות מדבק ומאחד ולומדת זאת ההיפך מרוחניות זה המפריד והגזור את המאוחדים, מה מפריד הכי גדול? לתאוה יבקש נפרד, התאוה מפרידה וגוזרת בין אנשים, זה מתאוה לזה וזה מתאוה לזה או מתאוה לזה או מתאוה לזה דבר אבל זה על חשבון זה מה אתה תיקח

מתוך הרצאתו של כבוד הרב אמנון יצחק שליט"א
בבית מדרש קהילות פז, בני ברק
בתאריך 01.01.2019
לשמיעת שיעורים והרצאות חייגו
(גם מטלפון כשר)
02-3724787

ניתן להשיג יקובץ מוקטט בעיות השעה בעניני כשרות' בטלפון 0549543484 כולל דיסק מתנה מצורף או בחינם במייל refaelyhu@gmail.com

לעילוי נשמת
זייתת בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

לעילוי נשמת
קידנו ברק בן זייתה,
יעקב בן עזיזה
דוד בן רבקה

לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
זייתת בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

לעילוי נשמת
זייתת בת סהלה
היוט בת סמו
חנה בת רומיה ע"ה

לעילוי נשמת
ציון בן יהודה
אבנר בן יהודה
אפרים בן שושנה

לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת

לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת

לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת
לעילוי נשמת

שותפים בזיכוי הרבים

עלון תורני בתפוצה רחבה

העלון מופץ מדי שבוע לכל חלקי הארץ גם דיגיטלית באתרים מוכרים בעלי עשרות אלפי עוקבים כגון "דרשו", "בעולמם של חרדים" ועוד וכן ברשימות תפוצה גדולות

להעלחת כל עם ישראל שיפלו אויבינו ויחזרו כולם לשלום לביתם מהרה

זכות בזיכוי הרבים

הקדשה חד פעמית

הקדשה למשך חודש

הקדשה לשנה שלמה בעלון

הזדרזו לזכות בהקדשה משלכם לרפואת/עילוי נשמת/הצלחה/זיווג וכו'

לפרטים חייגו\שלחו הודעה: 054-4785404 / 054-6091685

לקבלת העלון בחינם למייל\לנייד כל שבוע- להצטרפות לרשימת התפוצה ניתן לשלוח הודעה למספר הטלפון או למייל alon@gamah.org

סרקו לדף מאובטח לבחירת מסלול

בצדקה תכונני
גמ"ח סלי' מזון וסיוע לנוקדים